

חמוֹטָל בֶּרְ-יּוֹסֵף

חדוֹה [hedvahr@013.net]
יום שישי 04 מְרַץ 2011 10:34: נשלחה
אל: 'חמוֹטָל בֶּרְ-יּוֹסֵף'
תודה: RE: נושא

ה' אדר ב' תרנ"ג

תודה, חמוֹטָל. אני באמות מרגישה השיר הזה הוא מיוחד במינו עבורי. וכשקרأتו אותו בפעם הראושונה, זה בדיקת מה שהרגשתי: צמרמורת. הסיום שלו הוא ענקית. בעיני. אלה לא דברים שיעוגעים' במחוזות של השכל. אני לא חוקר ספרות ולא מבקרת שריה. אני מדברת אליך כי שהינה שכשהיא קוראת שריה, האמצעים הכי משוניים שעומדים לרשوتה הם האינטנסיביטיים שלה. הסתמוכגרפים שלה. החושים. והם שמשדרים לי מה בדיקת החוויות ומה עצמת החוויות שקורות איתי, בנגע לשיר. וכשקרأتו את "מנגה" – כל מה שהתמודל בי הוא מה שארם לי להרגשי: צמרמורת. אלה מילים שרק מדווחות מה הרגשתי. הן לא צוללות וمفענות את ההרגשה.
אבל זה כך: וזה בדיקת מה שהרגשתי: צמרמורת.

זה נכון שאפשר לקרוא את השיר באינטונציות שונות. לבוא אל השיר בגישות שונות. בצורות אחרות וסוגות של הרגשה. זה נכון. הוא שיר נפלא. הוא מרכיב. הוא יותר תעלומה מאשר תשובה למשהו. בעיני. תודה, חמוֹטָל נדבר...

להתראות, חדוֹה לי דמי,

From: חמוֹטָל בֶּרְ-יּוֹסֵף [mailto:baryosef@bgu.ac.il] **Sent:** Wednesday, March 02, 2011 11:29 PM
To: חדוֹה הרכבי **Subject:** תהודה

תודה היקרה,
תודה על ההשתתפות! אף פעם לא שמעתי קריאה כל-כך יפה של השיר הזה. לפני כמה שנים היה ערבית ב"בית אריאלה" ושם קראה את השיר מכל בת-אדם, גם היא קראה יפה (חיה גם דברה על התלבטויות באיזו נימה לקרוא את "אמא, זה מה שעשית, זה מה שיכלה", היה משעשע), אבל את קראת יתר מרשימים, הבלטת את הכאב עד תומו. בעצם, השיר הוא על כל מה שעשית בחיים בכלל, קצת מהה וקצת מהה, ושום דבר לא באמות גדול, מה אפשר לעשות.

להתראות,
חמוֹטָל

דוגמה¹ של טקסט

דוגמה של העונה

1